

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi polji in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide "Danica" dan poprej

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 15. sušca 1895.

List II.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

4. Pa še na drug način more zakonsko življenje napeljevati k svetosti. Godi se to po medsebojni ljubezni.

Kjer si mož in žena v resnici dobro hočeta, kjer svoje otroke odkritoserčno ljubita, gojiti morata pred vsem to željo, naj bi bila družina zedinjena ne le kratke ure pozemeljskega življenja, ampak kedaj tudi v nebesih. V ta namem pa je potrebno, da si odkritoserčno prizadevata, drug drugzega posvečevati in tako živeti, da si s svojim življenjem zaslužita nebesa.

Pretrajljivo izrekla je to resnico blaga žena, katere mož je hodil po krivih potih. Ležeča na smertni postelji, prosila je še enkrat, naj pride njen mož k njej ter mu je govorila preresne in prežalostne besede: „Zdrav ostani, zdrav ostani na veke; ker ako tako živiš naprej, kakor doslej, se celo večnost ne bova nikdar več videla.“ To je bila resnična in odkritoserčna ljubezen in od tod tudi prizadevanje, posvetiti moža in ga spraviti na pot izveličanja. Kjer pa takega mišljenja, takega prizadevanja ni, tam se sploh ne more govoriti o pravi ljubezni. Ker, ali bi bila to ljubezen, ko bi se zadovoljila z minljivim trenutkom, pa bi zato zapravila večnost? Taka kratkovidna ljubezen more se šopiriti le tam, kjer zavlada slepota in brezmiselnost, verska brezbržnost ali popolna nevera.

O zakonih pa, v katerih zakonski živé že od vsega začetka v veri, „da po smerti vse neha,“ o takih zakonih še ne govorim ne. V takih zakonih more se človek vedno le bolj in bolj poživiniti, srečen biti pa ne more, ker se vedno bori proti svoji višji nravni naturi.

Iz vsega tega pa sledi, da ravno tisto, kar zakonska druží: medsebojna ljubezen, da ravno ta ljubezen, ako je okritoserčna in pametna, mora priganjati zakonska k svetemu, bogoljubnemu življenju. Tako skerbi Bog z najmočnejšimi in najvplivnejšimi naturnimi vezmi, kar jih sploh imamo, za to, da zavlada v družini strah božji in svetost, vera in nrvnost.

5. Toda zakon ni le največjega pomena za posvečevanje družine, ampak tudi za versko-nrvno stanje človeške družbe sploh. Saj je pa tudi to dvoje med seboj v najožji dotiki. Družina, sama ustanovljena neposredno od Boga, v državi ne neha, ona je velikoveč podlaga, na katero je država sozidana. Versko stanje zakona vpliva torej samo po sebi tudi na versko stanje javnega življenja v državi.

Zato moremo iz tega, kakšen je zakon v državi, kakšno stopinjo in veljavo v nji zavzema, sklepati tudi nazaj na to, kakšna je država sama. Dokler se ima zakon v čisljih kot časti vredna, sveta reč, dokler se varuje in brani njegov verski značaj, toliko časa podaja mogočno oporo za javno varnost in občni red. Toda gorjé državi, gorjé človeštvu, ako se odmakne zakon iz verskih tal, ako se potisne v eno versto z drugimi posvetnimi stvarmi in se tako oropa svoje višje časti in moči. Zastonj je potem vse prizadevanje zaježiti povodenj splošne po-
pačenosti.

In to tudi drugače biti ne more. Deržava dobiva svoje podložnike iz družin. Ako vlada torej v družinah spoštovanje do oblasti, ki je vtelesena v očetu: ako se tam goji pokorščina in podložnost, postrežljivost in obzirnost enega do drugega; ako se v družini prav živo zavedajo dolžnosti do Boga in odgovornosti pred Bogom: potem kazalo se bo tako mišljenje na prinaeren način tudi nasproti državni veljavi in nasproti soderžavljanom. Če so pa v družini razvezane vse vezi, če v njej ni nobenega strahu in reda: če vlada upornost nasproti očetu in materi, surovost in terdoserčnost nasproti bratom in sestram: in zlasti še, ako se ondi pozabi na dolžnost, bati se Boga in mu služiti: potem prodere ta duh razberzdanosti in upornosti tudi venkaj iz družine v javno življenje ter naganja k nemiru in uporu, k brezbožnosti in razuzdanosti.

Strašen dokaz za to resnico podaje nam največja kazen, ki jo je kedaj videl ta svet, za največjo razberzdanost, ki je kedaj vladala na zemlji: vesoljni potop ob Noetovem času. Ako vprašamo, od kod tista popačenost, odgovarja nam sv. pismo: od nikoder drugod ne, kot od popačenega zakona. Iz razberzdanih in nasladnih mešanih zakonov, ki so jih sklepali potomci Setovi s potomci Kajnovimi, prihajal je rod enako razberzdan in nasladen, zatopljen v posvetnost in mesenost, ki ni nič več slušal glasú svoje vesti, se ni več zavedal greha ter se je tako pogreznil v dejansko brezboštvo. To so bili sardovi brezbožnosti, ki se je vselila po onih zakonih najprej v družine in od tam vedno naraščajoč spridila celo človeštvo v toliki meri, da je bilo po besedah svetega pisma Bogu žal, da je človeka vstvaril. (I. Mojz. 6, 7.)

Jasno je torej, kolike važnosti je zakon za človeško družbo in kako ima ravno zakon nalogo, da s tem, ko družino posvečuje, podpira in posvečuje tudi varnost in red v deržavi. Od tod je pa tudi jasno, zakaj merijo sovražniki človeške družbe pred vsem na zakon, in zakaj mu hočejo odvzeti verski značaj, ki mu vendar pristojna že po njegovi naturi. Zakon namreč potem neha biti nekaj svetega ter zgubi s tem svojo posvečujočo moč za družino in družbo. „Demokracijo vodi tedaj, kar je priznal neki socialista čisto odkrito, pepolnoma pravi čut, ako se v svojih posledicah protivi družini.“

(Dalje nasl.)

Kitica cvetic.

Na ĳgrob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

Človek potuje po tem svetu s križi in težavami, pa s cvetico nado v sercu. Cvetica nada ga teši: Terpel je tudi začetnik naše vere: „Potrebno je bilo, da je Kristus terpel in tako v svojo čast šel.“ (Luk. 24). Prav je torej, da tudi vernik terpi: „Po mnogih težavah nam je treba stopiti v kraljestvo božje.“ (Dejanje 14, 21.) Človek naj se ne brani težav. Saj je vsak človek grešnik. Grešnik pa zasluži kazni: „Jezó Gospodovo bom nosil, ker sem mu grešil.“ (Mihej 7, 9) In zemsko terpljenje ne traja dolgo: „Krušno žito se mlati, vendar ga mlatič neprenehoma ne mlati.“ (Izaija 28, 28.) Gospod ni zapustil človeka za dolgo: „Jeden trenutek, malo sem te zapustil, pa z velikim usmiljenjem te bom sprejel.“ (Iza. 54, 7). Kmalu bomo z njim skupaj: „Spet malo, pa me boste videli.“ (Jan. 16, 17). In težave zemskih dni niso nič proti prihodnji časti, katera bo nad nami razodeta.“ (Rim. 8, 18.) Čaka nas večno veselje nad oblaki: „Večna radost nad njihovimi glavami.“ (Iza. 35, 10); „Vzdignil te bom nad visočino oblakov.“ (Iza. 58, 14). In tega veselja ne bo nihče vzel. Cvetica nada človeka res teši in veseli: „V upanju veseli.“ (Rimlj. 12, 12). Pri spominu na Boga mu je terpljenje laško. „Mislim na Boga in se veselim.“ (Psal. 76, 4). Boga še hvali za terpljenje: „Jaz pa upam v Tvojo milost, moje serce se razveseljuje v Tvoji pomoči; pel bom Gospodu, ki mi je dobro storil.“ (Psal. 12, 6). Saj že bistvo upanja zahteva veselje: „Veselje proizvóčuje navzočnost prikladne dobre stvari, ki se čuti ali karkoli že zazna. Največje je veselje, ki postane po čutu, ki zahteva navzočnost čutne stvari; na drugi stopinji je pa veselje upanja, v katerem ni le radosteča zveza po zaznavanju, temuč tudi po zmožnosti ali mogočnosti poseči dobro, ki razveseljuje.“ (sv. Tomaž II, 1, 22, 3). In ker nada veseli in teši človeka, ga tudi krepi in uterja: „Pravični je kakor lev zaupajoč in bode brez bojazni.“ (Pregov. 28, 1): Če je kedo slab, je treba, da ga drugi podpira. Ta opira je upanje v Boga: „Gospod, Ti mi podeli pomoč v bridkosti, ker prazna je človeška rešitev.“ (Psal. 59). In terdna je ta opira: „Kateri zaupajo v Gospoda, so kakor gora Sijon.“ (Psal. 4, 1.) Z upanjem se ustavlja pravični vsem sovražnikom: saj upanje je močna čelada, kakor pravi apostelj: „Vzemite čelado izveličanja.“ (Efež. 6, 17), toje: čelado upanja: kakor čelada na glavi, na poglavitnem telesnem delu, tako je upanje o poglavitni stvari življenja, o koncu, ki je glava nravnih čednosti. Upanje naredi, da se človek ne boji nobenih, še tako hudih stisk: „Ako bi šotorišče meni nasproti stalo, se moje serce ne bo balo. Ako bi se boj vzdignil zoper mene, bom Temu zaupal.“ (Psal. 26, 3) Ne boji se tudi smerti ne: Res se pravični po naravi straši pred smertjo, ali iz poželenja milosti in prihodnje slave mu vstaja pogum, in gre v nevarnosti tudi smertne: „Polni zaupanja smo vselej, ker vemo, da dokler smo v telesu popotujemo (ločeni) od Gospoda.“ (II Kor. 5, 6) In rajši se človek loči od telesa kakor od Gospoda: „Polni zaupanja pa smo in želimo veliko bolj se ločiti od telesa in

pričujoč biti pri Gospodu." (II. Kor. 5. 8.) Človek zmaga smert: „Končana je smert v zmagi.“ (I. Kor. 15. 54.)

Lepo cvete cvetica nada v jesenskem, pozemskem življenju. In lepo veže z večno pomladjo nebeško: Po upanju je človek že nekako v Bogu: „Upanje naredi, da je človek v Bogu, v kolikor je v nas začetek dobrote, v kolikor se namreč po upanju naslanjamo na božjo pomoč, da dosežemo blaženost.“ (Sv. Tomaž II. 2. 17. 6.) Ko se pa duša pravičnega loči od telesa in pride v nebesa, v dejanju ima rajsko veselje in plačilo za zemski trud. Visoko, visoko sega cvetica nada v pozemskem življenju, nazadnje se pa v večni slavi razgubi. V nebesih več ne cvete ta cvetica: „Ker dobro, katerega dosega je težavna, katero je mogoče doseči, spada k upanju le za to, ker je bodoče. In ker blaženost v nebesih ni več bodoča, ampak že pričujoča, zato tam ne more biti več upanja.“ (Sv. Tomaž II. 1, 18, 2.) V nebesih je večno uživanje Boga.

(Dalje nasl.)

Počeščenje križanega Jezusa (bridke martre).

(Po neki lepi molitvi.)

Češčen bodi Jezus križan.
V stašnih mukah tu visiš.
Zarad grešnikov ponižan,
Naj britkejšo smert terpiš!

Sveta glava počeščena!
Ljubega Zveličarja,
S terstom bita, razbodena
S ternjem si za greh sveta.

Bodi nam poslavljevano,
Oj Obličje miljeno!
Za pregrehe zaplujvano,
Vse razbito si biló.

Oči mile, prečastite
Tvoje, sladki Jezus moj!
So solzné, s kervjó zalite:
Vzročil zlob brezkončni broj.

Slava večna, slava bodi
Sladkim ustom Jezusa!
Ste za grešnike v nezgodi
S kisom, žolčem mučena.

O Zveličarja ušesa,
Počeščena vsaki čas!
Strašno vas pretresa,
Zasram'vanja grenki glas!

Večno slavljene bodite
Roke, noge presveté,
Ki razpete in pribite
Ste na križ za vsih dolgé.

Ljubeznjivo Serce Tvoje,
Bodi, Jezus, hvaljeno;
Ranjeno za grehe moje,
In do smerti vžaljeno! —

Slavljene kolena svete!
Klečijoča pozno v noč,
Ko je Jezus z duše vnete
Molil, prosil nam pomoč.

Počeščen in poveličan,
Bodi Jezusov život,
Za nas ranjen, v kervi bičan,
Križan, krona vsih lepót!

Kri češčena! ki si lila
Z Jezusovih svetih rán,
Da bi milost pridobila
Nam na smertne ure dan!

Sveta duša, počeščena!
Jezusova, veke vse,
Ki raz križa izročena
Si v Očetove roke!

Radoslar.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana Prijateljem slovenskega učiteljstva! Na občnem zboru dne 28. grudna p. l. ustanovilo se je „društvo za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani“. Namen društva je: zgraditi v Ljubljani poslopje za zavod, v katerem se bode skerbelo za učiteljske otroke in sirote v moralnem in gmotnem oziru. Zares, vzvišen in blag namen! Toda učiteljstvo slovensko je pri svojih bornih plačah preslabo, da bi si moglo samo brez ptuje pomoči zgraditi tak zavod. Pač pak upa in sme po vsej pravici nadejati se, da ga bode rodoljubno občinstvo slovensko pri tem toli blagem in potrebnem podjetji drage volje in izdatno gmotno podpiralo. Vsaj ga gotovo ni društva národnega ali dobrodelnega, v katerem ne bi učiteljstvo slovensko z vsemi svojimi silami delovalo in ga tudi po skromnih svojih močéh gmotno podpiralo! Koliko deluje le v korist naše prepotrebne šolske družbe sv. Cirila in Metoda, v Čitalnicah in bralnih društvih, v ognjegasnih, kmetijskih in dr. društvih!

S polnim zaupanjem obrača se torej podpisani odbor do vseh pravih prijateljev slovenskega učiteljstva z vljudno prošnjo, da ga pri njegovem podjetju kolikor mogoče gmotno podpirajo s tem: da pristopijo k društvu kot a) pokrovitelji (posameznik, društvo, občina) s 100 gld. v jednom — štirih letih, b) ustanovniki s 5 gld. vsako leto, c) podporniki s kakoršnim koli darilom.

Dal mili Bog društvu obilo blagih dobrotnikov in podpornikov.

Odbor društva za zgradbo učiteljskega konvikta.

V Ljubljani, meseca svečana 1895.

Andrej Žumer,
predsednik.

Jakob Dimnik,
blagajnik.

Juraj Režek,
tajnik.

V Stangi 7. sušca 1895. († Mat. Jereb. Snežne šibe.) Draga „Danica!“ Kaj ti čem zopet enkrat pisati? Kaj veselega? Ne! To se zdaj ne podá. Zdaj je čas pokore in resnega premišljevanja Kristusovega terpljenja, ki ga je za nas prestal. Pa saj ti tudi nimam kaj veselega poročati. Dobro je za nas, da smo v tem času prav zdravi. Letos imamo še samo enega merliča, rojenih 6. Lani je bilo 26 rojenih in umerlo jih je 10.

V Trebeljevem, v prežganjski duhovniji, je pretekli teden umerl Matevž Jereb na svojem posestvu; bil je organist tu 5 let. Poprej je bil pa v Prežganjem, na Polici, in na zadnje na sv. Gori pri Vačah. Bil je bolj samouk, pa nadarjen in marljiv.

Ko je začel „Cerkv. Glasbenik“ l. 1878 izhajati in učiti, kakošno bodi v cerkvi orglanje in petje, je začel † Matevž po navodu g. župnika opuščati nedostojno orglanje in se je poprijel z marljivostjo pravnega orglanja in pravega cerkvenega petja. Tudi otroci bili so nadarjeni za cerkveno petje. Sin je bil doveršil orglarsko šolo v Ljubljani; zdaj je učitelj v Istri.

Bil je ranjki pripraven za vsako delo v cerkvi in zunaj cerkve, jako postrežljiv. Pred prazniki je rad ne prošel (kajti bil je iz šole orglarske) cerkev in oltarje čedil in snažil. In kako hitro je vse vredil! Obrede za veliki teden je jako dobro znal, čeravno ni imel knjige primerne. — Tudi v šoli je rad župniku pomagal učiti male otroke brati in pisati. Sv. Cecilija prosi zanj!

Pa še nekaj. Gospod nas tepe s sneženimi šibami, ki so sto dni skoro neprenehoma na nas letele. O moj Bog, koliko ga je! Ljudje niso mogli k službi božji, otroci ne hodijo v šolo. Ljudem manjka derv, za živali nastila. A kako to dobiti? Teža snega je lomila drevje, pa tudi poslopja terla. Delati ni moč nič.

Pri nas se je v nedeljo priporočila „devetdnevica“ ljudem v ta namen, da bi nam Bog dal skoraj boljše vreme. (Znano je, da je prevzviš. škofijstvo zapovedalo molitve in da precej po tistem se je pričelo vgodniše podnebje. Vr.)

Meni se kmet smili. Če kmet ne bo nič pri-delal, ne bomo imeli tudi drugi kaj jesti. Zato prav goreče skupno prosimo: Reši nas hudega, daj nam vsakdanji kruh!

Maribor. (Postni pastirski list.) (Dalje.)
2. Nov dokaz odkritoserčne in udane ljubezni do Jezusa v najsvetejšem zakramentu altarja podajate, verniki predragi, v tem, da se z radostnim srcem udeležujete najblažje gostije, katero vam pripravlja najplemenitejši gostilnik. Minili so sicer oni presrečni dnevi, ko je usmiljeni Zveličar cele trume ljudstva z malo kruhi, v predokus še boljšega kruha, tako čudovito nasiti, da so ga hoteli za kralja postaviti (Jan. 6, 1—15); minili so oni zlati časi, ko je ljudomili Jezus svate z zlahtnim vinom, v predokus še boljše pijače, osrečil (Jan. 2, 1—11); ko je gostoljubni Zveličar celo v gostih bil v hiši Simona farizejca (Mark. 14, 3), nadcestninarja Caheja (Luk. 19, 2—6), kakor tudi v hiši svojega dragega prijatelja Lazarja (Jan. 12, 2), za katerim je celo milo jokal (Jan. 11, 33—34) — preminili so, pravim, ti presrečni časi. Ali vedno še trajajo in bodo trajali do konca

dnij milosti polni časi Njegove resnične, telesnemu očesu sicer nevidne, očesu vere pa nedvomne pričujočnosti pod podobami kruha in vina. Zakaj tudi o njej in morebiti prav posebno o njej velja tolažilna obljuba: *Glejte, Jaz ostanem pri vas do konca sveta.* (Mat. 28, 20.) Naše cerkve pa so tiste častitljive hiše, zares hiše božje, kjer brez prenehanja prebiva kot gostilnik in kot gostija; in naši altariji so tiste posvečene mize, na katerih se pripravlja čudežna gostija, katere zavživanje je našim dušam zastava neumerljivosti in prihodnjega veličastva.

Nekdaj je v raju stalo drevo, o katerem je bilo rečeno: *Kadar koli boš jedel s tega drevesa, hodeš smerti umerl.* (Gen. 2, 17.) V raju svete cerkve pa raste čudapolno drevo, o katerem velja beseda Gospodova: *Resnično, vam povem: Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ima večno življenje, in Jaz ga bom obudil sodnji dan.* (Jan. 6, 55.) Svoje dni je padla sladka mana z neba v hrano Izraelcem, kakor je pisano: *Dežil jim je mano v jed, in jim je dal kruh z nebes.* (Ps. 77, 24.) V hvaležni spomin tega čudežnega nasitovanja so shranjevali mano v Najsvetejšem v zlati posodi v škrinji zaveze. (Hebr. 9, 3, 4.) *Očetje so jedli mano, in so umerli.* (Jan. 6, 49.) V sveti katoliški cerkvi pa se čudežno pripravlja in skerbno shranjuje skrivnostna mana, o kateri je v Kafarnavmski shodnici Jezus govoril z največjim povdarkom: *Jaz sem kruh življenja; kdor pride k Meni, ne bode lačen, in kdor veruje v Mene, ne bode žejen nikdar več. Jaz sem živi kruh, ki je prišel z nebes. Kdor je od tega kruha, bode živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bodem Jaz dal, je Moje meso v življenje sveta. . . Resnično, resnično vam povem, če ne bote jedli mesa Sinu človekovega, in ne bote pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. . . Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ostane v Meni in Jaz v njem. Kakor je poslal Mene živi Oče, in Jaz živim zavoljo Očeta, tako bode tudi tisti, ki Mene je, živel zavoljo Mene. To je kruh, ki je prišel z nebes, ne kakor mana, katero so jedli vaši očetje in so umerli. Kdor je ta kruh, bode živel vekomaj.* (Jan. 6, 35, 51, 52, 54, 56—59.)

Preljubi moji škofljani! Ali si zamorete misliti, kako je bilo ob času, ko je ljubeznjivi Zveličar po Palestini hodil, učil, dobrote delil in čudeže delal, in je počil glas: Zveličar pride! Na ta glas so ljudje hruli in so silili k velikemu čudodelniku iz Nazareta. Zveličar pride! Na ta glas prispeje gobovec in ga moli rekoč: Gospod, ako hočeš, moreš me očistiti. In Jezus stegne svojo roko, se ga dotakne in reče: Hočem, bodi očiščen. In mahoma je bil gobovec čist. (Mat. 8, 1—3.) Zveličar pride! Na ta klic prihiti paganski stotnik, pade na kolena pred Jezusa in ponižno prosi: Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, pa reci le besedo, in moj hlapec ozdravi. In milostljivi Jezus je občudoval ponižnost in terdno vero stotnikovo in je ozdravil bolnega hlapca. (Mat. 8, 5 nsl.) Zveličar pride! In na to vest prihiti kanejska mati v bridki žalosti, da ji je hči hudo zbolela, ter prosi in roti božjega dobrotnika, naj ji ozdravi ljubega otroka. Jezus pohvali njeno močno vero in usliši njeno nujno prošnjo. (Mat. 15, 22 nsl.) Zveličar prihaja, klicala je veselega serca množica! In Jair, kateremu je ravno umerla ljuba hčerka, hiti ves potert Mesiju naproti in ga prosi, naj obudi ljubljeno dete k življenju. Gospod obišče nemudoma hišo žalosti in jo spremeni v hišo veselja. (Mat. 9, 19 nsl.)

Zveličar se bliža, razglasilo se je po Jerihi! In slepec ob potu sliši ta glas in kliče zaupno: Jezus, sin Davidov, usmili se me. In Jezus, usmiljeni samarijan, se ga usmili in mu verne pogled. (Mark. 10. 16 nsl.) Jednako zadoni med bolniki ob kopeli Betesdi, in osemtridesetletni bolnik prosi Sina človekovega pomoči, ker nima človeka, ki bi ga o pravem času peljal v zdravilno kopel. In božji zdravnik siromaka pri tej priči ozdravi. (Jan. 5, 2 nsl.) (Dalje sledi.)

Teržaški postni pastirski list prav primerno okoliščinam, pričinja o bolniku, ki se mora o vsakem letnem času skebno zdraviti, posebno pa o spomladanskem času, ko solnce topleje greje; za bolne na duši pa je posebno vgođen postni čas, da bi se nad nikomur ne spolnile besede Jeremijeve: „*Neozdravljivo je tvoje poptertje, prehuda je tvoja rana...*“ Za podlago jemlje besede 3. poglavja pisma sv. Pavla do Kološanov: „*Ako ste vstali s Kristusom, iščite, kar je gori; kjer Kristus sedi na desnici Božji: hrepenite po tistem, kar je zgorej, ne po tem, kar je na zemlji.*“ „*Opustite t. li vse: jezo, nevoljo obupnost, klet-v, gerdo govorjenje.*“

Omenja nadalje kerščevanja starodavnih časov, ki se je godil s trojnim potapljanjem, kar je bilo podoba smerti, pokopa, vstajenja Jezusovega, pa tudi pri kristjanu duhovne smerti in pokopa v greh, pa vstajenja z greha. Kliče torej pastirski list k duhovnemu vstajenju, rekoč dalje:

Oživljeni po kerstni vodi ozirajmo se torej tje gori, kjer Kristus, začetek in vzor našega vstajenja, sedi na desnici svojega Očeta. Kristijan se ne spodobijo druge želje, druge skerbi, razen onih po nebeških dobrotah. Duhovno vstajenje prinaša duši skoro to, kar telesno vstajenje telesu. Torej duhovno oživeli kristijan je nov človek, ki nima več nobene nepopolnosti nekdanjega človeka. Kako živa je luč njegovega uma! Kako čiste so želje njegove volje! Kako pravilno je dejanje in nehanje njegovega življenja!

Posvetne želje izvirajo iz notranje pokvarjenosti. Strastim vdano serce proizvaja vse goste megle, ki otemnjujejo um. Vse je posvetno pri človeku, ki ni dober kristijan. Vzvišene resnice, sveta pravost, dejanska duhovnost: to so besede, ki jih ne umeva posvetna duša. Odtod izvirajo terdoserčnost, lahko-mišljenost, oterpnelost v grehu, duševna slepota, nespokornost do konca. Ko je pa kristijan od mertvih vstal z Jezusom Kristusom, tedaj je duhovno vse njegovo mišljenje in delovanje. Ugašene ali vsaj pokorjene strasti ne razburjajo več toliko njegove duše. Po božji milosti očiščeno serce ni več kraj, iz katerega puhté nezdrave sape. Vzduh je preveč čist, da bi se napravljale megle. Vera je v njem preveč živa, da bi jo temnili oblaki. Nebo, pod katerim živi, je preveč jasno, in morje po katerem pluje, je preveč mirno, da ne bi smela duša svobodno kerščanski misliti in delati. Tedaj ona spoznava, kako prazna in ničeva so vsa vstvarjena dobra, kako lažnjiv je blesk posvetnih častij, kako strupena so mamljiva razveseljevanja. Hrepeni samo po nebesih, veselje jo samo misli na nebesa; vsako drugo veselje ji je tuje, pregrešno veselje, vselej znamenje bolne duše.

Vidite torej: kakor Kristus smo v kerstu umerli in kakor On smo v kerstu tudi od mertvih vstali k življenju nedolžnosti in svetosti. Zato nam kliče sv. apostol: „*Mertvite torej svoje zemeljske ude: nečistost,*

nesramnost, pohotnost, hudo poželjivost in lakomnost, katera je maličovanje.“ (5. v.) Sv. apostol nam tu predstavlja človeka kot telo sestavljeno od raznih pre-greh, ki so nekako njegovi udje, kakor n. pr. nečistost, pohotnost, prevzetnost, lakomnost. Ta skup človeških hudobij in grehov imenuje on na drugem mestu „*telo greha*“. (Rimlj. 6. 6) Ker se v sv. kerstu zatire in vniči skup vseh prejšnjih grehov, zatorej ne sme v sv. kerstu posvečeni človek več živeti v grehu, temveč mora neprenehoma zatirati v sebi vse, kar je posvetno in meseno. Naj se torej vresniči v nas, kar je sv. Pavel pisal Timoteju: „*Ako ž njim umerjemo, bomo tudi ž njim živeli.*“ (II. 2. 11), to je: ako smo s Kristusom vred umerli in ž njim vred prenašamo sedanje terpljenje in žalosti, bodemo tudi ž njim vred živeli. Zato pravi sv. papež Leon: „*Izmej ljudij je bil sam naš Gospod, v katerem so bili vsi pokopani in vsi tudi od mertvih vzbujeni*“ (Sermo XII de pass) Tako pomislite tudi vi, preljubi, da božja pravica zahteva ne le, da Boga ne žalite, temveč tudi, da se pokorite. Posebno pa je treba v štiridesetskem postu zderževati se svetnih veselic in zabav, zakaj gerdo je in nespodobno, da se otrok kratkočasi, ko mati vzdihuje in joče. Pomislite, da v svojem mesu imate vedno pri sebi sovražnika in da štiridesetdanski post je najboljši čas za to, da tega sovražnika napadate, premagujete in razorožujete. V svojem telesu torej ugasite vsako netilo k grehu, ki bi vas lahko pripravilo v nevarnost, da vzplamti v vas njegov pogubonosni og-nj ter živite tako, da mu vaše meso ne bode dajalo orožja in moči proti vam. „*Greh naj torej ne gospoduje v vašem telesu, da bi služili njegovemu poželjenju*“ (Rimlj. 6. 12.)

(Dalje nasl.)

Dunaj. (Pod varstvom sv. Jožefa) Često se pripeti v življenju kak slučaj, čegar vzrok je ljudem neznan, ter si ga mislijo potem v domišljiji kot čudovit. Pogostokrat čujemo vsklike začudenja, kakor n. pr.: „*To je pa res čudovito!*“ — „*Resnično, pravi čudež Božji!*“ — „*Kaj tacega še nisem slišal!*“ in jednako. —

Dva, brata, precej premožna, sta bila navajena že v zgodnji mladosti večkrat hoditi v cerkev in biti pri sv. maši. Še na smertni postelji so jima to pobožno navado stariši priporočali, in poštena sinova sta obljubo, katero sta storila umirajočim starišem, tudi zvesto spolnovala. — Že od nekdanj je bila v hiši navada, moliti večkrat k sv. Jožefu, mogočnemu varhu sv. Cerkve, in se njegovi pomoči priporočati. Da bi pa te svete navade sinova nikdar ne pozabila, dala je mati še pred smertjo vsakemu sreberno svetinjo sv. Jožefa, katero sta imela vedno na vratu. Ta svetinjica ju je poživiljala in oserčevala, da sta poleg svetnih opravil spolnjevala tudi dolžnosti, katere naklada sv. Cerkev.

Nekega dne jima sporoče bližnji sorodniki na tujem, naj hitro poprodasta vse nepremično imetje in prideta k njim, ker tu se jima odpira dobro mesto za kupčijo. — Res se ne obotavljata dolgo. Takoj prodasta polja in hiše, ter se napotita z obilo svoto denarja v dalno mesto.

Že potujeta 12 dnij, in samo osem ur je še bilo, da bi prišla do zaželjenega kraja. Tu pa prideta do neke gostilne sredi temnega gozda. Bilo je že zvečer in zato gresta noter in poprosita za prenočišče. Takoj jima kerčmar ponudi pripravno sobo.

Kmalu potem pridejo v ravno to sobo še štirje drugi možje; vsi so bili videti, da niso brez denarja. — Ni terpelo dolgo in že so se sprijaznili in začeli igrati. Brata nista bila dokaj srečna; zgubljevala in zgubljevala sta, da se jima je naposled zdelo, da ni vse tako, kakor bi moralo biti. — Ko je pa jedenkrat mlajši brat plačeval, je bil tako nepreviden, da so oni štirje možje videli veliko svoto denarja v listnici. — Bila sta brata naposled že jako trudna in prosita gostilničarja, naj ju popelje v spalno sobo. Odkáže jima res prostor v prvem nadstropju. — Bila je ura ravno deset. Oni štirje zloglasni goljufi in tatovi, so razodeli kerčmarju in povedali, kako premožne goste ima nocoj pod streho; pri tem so mu pa zvito namežurkovali. Sleparski kerčmar jih je berzo razumel. Dogovorili so se, da ju hočejo okraštiti. Kerčmar jim je rekel, naj se sedaj takoj poizgube, da jih nihče ne vidi. Ob eni po noči naj pa zopet pridejo po vertu v tisto sobo, kjer ležita tujca. Potem, seveda, si bodo denar med seboj razdelili —

Brata, ko prideta v spalnico, molita — kakor navadno — večerno molitev in poljubita podobo sv. Jožefa, še posebej se mu priporočita, potem se odpravita v posteljo. —

Med tem pa čakajo oni štirje tatovi v pol ure oddaljeni vasi. — Ura je odbila že dvanajst. Kerčmar in njegova žena sta še sedaj pokonci in pospravljata razne stvari. Kar zakliče žena v kuhinji — na pomoč; v nekem kotu se je bila vnela slama, in živi plamen je vnel tudi bližnje leseno orodje — in kmalu je bilo vse v plamenu. Na klic jokajoče žene prihité posli, da bi rešili, kar bi bilo mogoče. Tudi oba brata se zbudita, in gotovo po navdajajanji sv. Jožefa berzo naprežeta in se odpeljeta v bližnjo, dve uri oddaljeno vas. — Ko je odbila ura eno, se približajo oni štirje potepuhi gostilni, da bi okradli bogata tujca. Ko pa blizu pridejo, zapazijo, da je vsa hiša v plamenu. Poleg tega pa še izvedó, da sta se tujca že odpeljala. Ko pa tatovi družega ne morejo, grabijo zase razne vredne stvari kerčmarjeve in jih nosijo v gozd, da jih pozneje prodaó. —

Ko je pozneje vsa stvar prišla pred sodnijo, so spoznali, da so oni štirje možje krivi te in še več družih tatvin.

Rešitev obeh bratov, katera sta se le s pomočjo in pod varstvom sv. Jožefa otela, je cenil vsakdo, ki je slišal o tem kaj govoriti, le za pravo čudo Božje. Kerčmar pa je bil grenko plačan za svojo tovaršijo in podporo z ostudnimi tatovi.

Prof. Janez Repič.

Velik vspéh ljudskega misijona. „Vrhbosna“ 15. svečana piše: V Subotici (na Ogerskem) sta tudi dva naših jezuitov sodelovala pri sv. misijonu. Kakor smo zvedeli od prijateljev in čitali v listih, bil je vspéh prav izredno velik: 15.000 spovedanih, do 20 parov poročenih, ki so poprej živeli v divjem zakonu. Bili so enako slučajni spreobrnjenja, in tudi so se vernile v ovčnjak Gospodov nekatere zbegane ovce. Ljudstvo bližnjih duhovnij, ko je to videlo in slišalo, pričelo je prositi svoje višje, naj tudi nje osrečijo s sv. misijonom. Tudi na Slovenskem se sliši o lepih vseh sv. misijonov; še večji bi bili, ako bi se odpravilo ponočevanje in žganjepivstvo.

Zopet glas za zedinjenje vsih cerkvá. Vedno bolj se kaže, koliko premore glas Leona XIII, in kako

pri vsih narodih dobiva moč in veljavo misel o zedinjevanji vsih kerščanskih cerkvá in verstev. Anglikan Lord Halifax je nedavno govoril v Leeds-u znamenit govor o zedinjenju cerkvá. Plemeniti Lord razpravljal je to vprašanje tako bistroumno in navdušeno, da se mu je vse čudilo. Terdil je, da vsi čutijo potrebo tega zedinjenja, čemur ni toliko na potu versko prepričanje, kolikor stare predsoje, ktere pa bodo na vsako ceno sčasom zginile. On je prepričan, da modri pričetek Leona III, s katerim sprožuje zedinjenje cerkvá, bodo navdušeno poprijeli vsi višji umniki, kateri imajo poklestiti pot k veliki obnovi angleške zavesti. Mnogi anglikanski časniki z zadovoljnostjo zaznamujejo plemenite besede poštenega Lorda Halifax-a.

Živo priporočamo to idejo našim ameriškimi misijonarjem in rojakom, zlasti mlajšim, ki imajo veliko ognja in zmožnosti: razširjajte lepo idejo za zedinjenje cerkvá po občirni Ameriki. Ni dvoma, da angleško-amerikanska nrav je dovzetna za tako blago misel, ker to so začetki k srečni dobi, da bode „en hlev in en pastir.“

K temu še to-le, kar se tudi šteje k zedinjevanju: Po statističkem izkazu je bilo l. 1829 na Angleškem 477 mašnikov, 449 kapl., 16 redovniških družb; ne enega samostana ne, 2 vstava; ne enega katoličanani bilo v privatnem svetovalstvu kraljičinem; nobenega ne v gosposki hiši; nobenega ne v spodnji zbornici. Temu nasproti pa leto 1895 ima: 3000 mašnikov, 1763 cerkvá, 294 samostanov, 491 redovnih družb, 30 vstavov. K temu je 6 katoličanov v privatnem svetovalstvu kraljičinem; 34 v gosposki, 74 v spodnji zbornici. Ta števila delajo in budijo veliko upanje. To je podpiran od božje milosti provzročil po večem en mož velik: O' Conel, ki je l. 1829 proderl za novo postavo o emancipaciji, osvobodnji ali prostosti.

Iz Aleksandrije v Egiptu nam piše naš rojak č. g. frančiškan in misijonar P. Hubert Rant naslednje:

Prečastiti gospod! Ne zamerite, da Vas nadlegujem z neko prošnjo.

Kakor sploh po velikih mestih, tako je tudi tu v Aleksandriji mnogo uboštva in marsikedar se s kako majhno podporo lahko stori veliko dobrega.

Ne oziraje se na druge slučaje povem naj samo to-le: Spravil sem namreč dve deklici neke naše ženske k tukajšnjim sestram sv. Karola Boromeja. Nesrečni materi, ki je bila cerkveno poročena, je pobegnil mož ter zapustil njo in otročiča brez vsake pomoči. Za eno bo lahko plačevala sama, potem, ko stopi v službo; kar se tiče druge, pa prosim, Vas preč. gospod, za „predalček“ v „Danici,“ usmiljena serca pa za kak majhen dar. Poplačal bo dobri Bog stotero!*)

*) Znano je, da v Egiptu, zlasti v Aleksandriji, je na tisuče Slovencev in Slovenk, katerih okoliščine so v dotiki z ondotnim katoliškim misijonom, in darovi za to ljudstvo so v resnici misijonski darovi, ker Slovenci in Slovenke na tujem, če tudi niso ravno luči, vendar utegnejo za versko stran bolje delati, kakor večina ondotnih domačinov, samo če se ohranijo na verski poti. Kar tiče P. Hubertov misijon, sicer v srečnem položaji, da se mu morejo za kak primerljivej nekoliko pomagati; imamo namreč še neki ostanek zbirk »za dr. Knobleharjev spominek« kar smo nedavno že omenili, in nadjamo se, da bode popolnoma v storjenem smislu, ako za zdaj svotico okoli 50 gld. tega denarja pošljemo P. Hubertu za Knobleharjev misijon, kateri je zdaj v Egiptu. Več o tem o drugi priliki.

Arabski sem se začel prav pridno učiti, a težko je, težko.

Jurij Hermina Vas pozdravlja.

Hvaležni Vam

o. Hubert Rant.

Zvezdice za postni in za vsaki čas.

(Zbral B. B.)

1. Trije tovariši kerščanske pravičnosti, ki imajo v sebi Boga, bližnjega in sami sebe, so ti-le: molitev, miloščina in post.

2. Sv. Avguštin pravi: To je pravičnost človekova v tem življenju: post, miloščina, molitev.

3. Sv. Leon Veliki piše: Z molitvijo se išče sprava z Bogom, s postom se mesno poželenje gasi, z miloščinami se grehi odslužujejo, in ob enem se sploh podoba Božja v nas obnovljuje, ako smo ob enem v njegovo čast delati pripravljeni, za svoje opravičenje brez prenehanja skerblijivi, in za pomoč bližnjemu brez prestanka na nogah.

4. Sv. Janez Zlatoust piše: Stanovitno molimo, spolnujmo post, služimo usmiljenju. Kdor bo v tem živel, kdor bo s tem obrožen, ne bo se bal sulic greha, pušic hudobnega duha, zalezovanja tega svetá, udarcev pregreh, mesenih napak, mrež poželjivosti, orožja smerti. Kerščanski orožnik in Gospodov vojščak se tudi smerti ne bo bal.

5. Sv. Janez Zlatoust: „Posti se, ker si grešil; posti se, da ne boš grešil; posti se, da (dobrot) prejmeš; posti se, da ti ostane, kar si prejel.“

6. K bogoljubnemu postu gre tudi še: a) Hudega se varovati (pri tem se morajo vsi počutki postiti); b) dobra dela; c) goreča molitev, ktera podpirana s postom močnejša bode po besedah sv. Avguština: Hočeš, da tvoja molitev splava k Bogu, — naredi ji dve perutnici: post in miloščino.

7. Sv. Avguštin: „Ti objokuješ truplo od kate-rega se je ločila duša; ne objokuješ pa duše, od kate-tere se je ločil Bog.“

8. Gregorij Nazijančan: „Solze pobožnih so povenj greha in sprava svetá.“

9. Sv. Bernard: „Solze spokornikov so sladka pijača (nektar) angeljev.“

10. Sv. Krizostom: „Bog ima stradež po zdih-ljeh zagrešenih, žejo po solzah grešnikov.“

11. Sv. Avguštin: „Vse vode ne ugasijo ne ene iskre v peklu, ena sama solza ugasí ves ogenj pek-lenski.“

(Dalje nast.)

Razgled po svetu.

V Splitu, v Dalmaciji, je Mato Protić umervši brez otrok, zapustil 30 000 gld. za novo stoljno cerkev, ki je zelo potrebno, da se nova zida.

Italija. (Sodnijski odlok po vgodnosti sv. Očeta.) Sv. Oče so pred nekterimi dnevi dosegli sijajen uspeh pred italijansko sodnijo. Veličastna bazi-lika v Asisu, kjer so shranjene svetinje sv. Frančiška Serafinskega, bila je s pripadajočim samostanom vred lastina sv. Stola. Le-ta pa je to posest izročil v uživanje oo. minoritom s tem pogojem, ako bi se frančiškanom iz kakoršnega bodi razloga to posestvo uzelo, da precej zopet preide v last sv. Stola. Tako imenovana talijanska vlada, kakor mnoge druge, je

tudi ta samostan brez ozira pograbila, proglašivši cerkev za narodni spominek in pustivši redovnikom le nekoliko malih celic za stanovanje. Sv. Oče pa so brez pomude odločili, da se pravica sv. Stola do tega samostana pri laških sodnijah mora vzeti v obrambo, ter se jim je poslednjič posrečilo, da je kasacijsko sodišče zahtevalo od vlade, da naj prizna omenjeno baziliko s samostanom vred za last pa-peško (Zagr. L.)

Rim. Naznanja se iz Rima, da že tega mesca se snide konzistorij za zvolitev novih škofov, blezo 18. t. m. — Zagotavljajo tudi, da o tej priliki bodo Sv. Oče protestirali zoper nove magjarske cerkvene in ostudne postave.

Prusija. Prusko zbornó središče si prizadeva poravnati krivice, ki jih je Bismarkova kultura sto-rila katoličanom v letih 1873 in 1875. Hoče namreč izposlovati veljavo postavi, ki zahteva, da verske družbe naj svoje zadeve samovoljno vpravnavajo in ostanejo naj v posestvu in vživanju svojih verskih naprav, vstanov itd. Dalje, da njihovo občenje z verskim poglavarjem in predstojniki mora biti prosto, prosto razglásevanje cerkvenih ukazov itd. „Reichs-post“ povdarja, kako je dolžnost, da si središče v zbornici brez preterganja prizadeva zopet v veljavo spraviti pravice katoliške Cerkve. Da pa judovski časniki ob Sprevi in Donovi zaradi tega tarnajo in se oméndrajo, to nas mora le veseliti. Toda, kdo se bode čudil, ako se jud joka, kadar se katoliški Cerkvi pravice povračujejo; veliko bolj začudovanja vredno je, ako se taka nenaturna bitja nahajajo tudi med tistimi, ki so po katoliško kerščeni.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva. Nameni za mesec sušec (marec 1895.)

a) Glavni namen:

Duh molitve

b) Posebni nameni:

14. **S. Matilda.** Mir in ednost v družinah. Odvernitev Kristusu sovražnega šolskega podjetja. Vdoveri, očetje mnogih otrok.

15. **Praznik sv. tančice N. G. J. Kr. S. Klemen Marija Hofbauer.** Zmaga sv. križa na Dunaju. Obuditev apostoljskih mož. Nepreskerbljeni otroci po velikih mestih.

16. **S. Heribert.** Ponizanje sovažnikov sv. cerkve. Blagoslov za pravična gospodarstvena podjetja. Pijači vdane žene.

17. **Tretja postna nedelja. S. Patricij.** Irsko in Angleško. Pripoznanje kraljevskih Kristusovih pravic v družini in šoli. Važne kupčijske in prodajalne zadeve.

18. **S. Ciril Jeruzalemski.** Večje čiščenje presv. Zakramenta. Duhovske in učiteljske konference. Znanstveno podjetje.

19. **S. Jožef.** Čiščenje Boga po delavnicah. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Vse sv. Jožefu na čast vstanovljene družbe in naprave. Važni misijon.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev

varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-
žele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešest-
vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne
pregrehe. — Neki bolan človek se v molitev priporoča N. lj. G.
presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona za dobljenje zdravja, za
stanovitnost v sv. veri, za odstranitev skušnjav in zalezovanja
satanovega. — Trije meseni in zijaleti mladi ljudje, ki so na
poti pogubljenja, ali pa skoro bodo, ako se ne spametvajo. —
Bolna na nogi priporočen za zdravje. — Mož priporoča na duhu
bolno ženo v bratovsko molitev za poboljšanje. — Priporočen
neki mladenec za pamet in modrost. — Posebno se priporočuje
nevarno bolehujoč duhovni pastir tovaršem in prijateljem, da bi
zadobil zdravje na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona
Pad. — Umirajoč Fr. priporočen za pomoč na priprošnje sv. Jožefa.

Zahvale.

Bil sem že večkrat v velikih zadregah; zlasti mi je v zad-
njem času ljubljena sestra hudo zbolela tako, da se je bilo naj-
hujšega bati. V tej stiski obernil sem se zaupljivo do sv. Jožefa
in njegove brezmadežno zaročnice Marije Device, ter obljubim,
da bodem razglasil v »Danici«, ako se mi pošnja izpolni. In glej!
v dveh dneh sem dobil veselo poročilo, da je sestra malone po-
polnoma zdrava. Rad spolnim svojo obljubo in zakličem vsakemu,
kateri je ali v kaki dušni ali telesni stiski, naj se oberne do Ma-
rije Device in sv. Jožefa, in gotovo ne bode zapuščen A. O.

V Ljubljani, 12. sušca 1895.

Serčna hvala in zahvala naši ljubi Gospej, Sercu Jezuso-
vemu za uslišanje, svetemu Jožefu in sv. Antonu za srečno re-
šitev neke neprijetne zadeve. Priporočila sem se in obljubila, ako
bom uslišana, v »Danici« naznaniti, (1 krono za »kruhe sv. Ant.)
C. K.

Listek za raznoterosti.

Za naše dijake plačali smo v ljudsko kuhinjo
za mesec svečan od 143 mladenčev 180 gld. 13 sld.
Za precejšno število družih, za večerjo, kruh in
drugim dostno svoto, ki ni na drobno šteta. Ostra
zima pritiska tudi na šolsko mladino. Bog blagoslovi
naše dobrotnike!

Ljubljana Škofijski List, št. II. 1895, je med
mnogo tvarino prinesel obširna poročila o družbi
presv. družine, Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Zazna-
muje najprej, kar je bilo o tem v številkah našega
škofijskega lista in kar je bilo v papeževih okrož-
nicah. Nasledujejo pravila družbe, njen namen,
škofijstvo, posvečevanje družin, milosti in odpustki,
kardinal vikivarh, posvečevalna molitev, vsakdanja
molitev pred podobo sv. Družine i. t. d. — Več
prihodnjic.

S Tersata se nam naznanja, da 8. majnika te-
kočega leta odrine velika množica božjepotnikov s
Tersata v Loreto. Kerški škof Andrej Marija so
dali poseben pastirski list o tem. Več prihodnjic.

Darovi. Pošljem Vam tu 22 kron v dobre na-
mene v čast božjo za odvernjenje škodljive dolge
zime in greha, za poboljšanje svoje in svojih ovčic
v postnem, času za pravično končanje neke cerkvene
zadeve na prošnjo sv. Antona, in za zdravje oči.

Neke reči (t. j. 2 lestenca pred oltarjem sv. An-
tona in 12 svečnikov) bi rad kmalu napravil, kar bi
stalo okoli 450 gld.; pa cerkev nima zdaj dosti de-
narja in farani so revni — kajti lani niso mogli

skoro za nobeno reč kaj steržiti. — Če bi kak pri-
jatelj »Dan.« in častivec sv. Antona Čudodelnika
hotel v ta namen kaj podeliti, bi mene razveselil in
bom hvaležen ter ga priporočal sv. Antonu.

Darovi so naslednji:

Za misijone v Afriki 5 kron Za dijaško mizo
3 krone. Za papeža 3 krone. Za Marijanišče 3 krone.
Za šolske sestre v Velikovcu 3 krone, Za sv. Detinstvo
2 kroni. Za potrebe v Bosni 3 krone.

M. Sajè, župnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimenovan prijatelj (19. sveč.) 20 gld. s
pristavkom »Bodite usmiljeni!« — Dobra roka »za kruhe sv. An-
tona 1 gld. 65 kr. v dober namen.« — C. K. 1 krono iz hvalež-
nosti za uslišano molitev. — »Za kruhe sv. Antona« v zahvalo
1 krono, ker na nogi bolnemu in priporočenemu mladenču se je
bilo hitro zboljšalo. — J. Stanonik 1 gld. — Čast. g. župnik Jak-
Mrak 7 gld.

Za sv. Detinstvo: Ž-ska ljudska šola pošlje za sv. Detinstvo
borni 1 gld. s ponižno prošnjo, da bi Nebeško Dete Jezus blago-
slovilo njeno mladino in učenitvo, da bi zlasti mladina posne-
mala prelepe izgleda mladega Jezusa, in pomagalo vsem, mladini
in učenitvu priti enkrat v sv. raj. — Čast. g. Fr. Mekinec, kapl.
v Št. Vidu nad Ljubljano, 40 gld. — »Za duše v vicah« po Š.
Zupanu, 25 gld. — J. Stanonik 1 gld. — Jure Zupančič 1 gld. —
Begarjevi z Vač 2 gld. — G. L. Kn, vp. nadučitelj, v zahvalo za
ljubo zdravje 4 krone. »Bog i vera!« — Po g. L. Ravniku 7 gld.
od udov, ki so prišli z Bohinja na Savo. (Op. S. maša opravljena;
pri založniku oddano. Vr.) — Č. g. Fr. Mekinec kaplan v Št. Vidu
nad Ljubljano, 5 gld. — Čast. g. Anton Golobič, župnik Cerk-
ljanski, 16 gld. — Čast. g. Ivan Globelnik, kapelan na Trebelnem
3 gld. 50 kr

Za Marijanišče Č. g. župnik 2 kroni.

Za oltar sv. Jožefa na Selu: »Za posebno pomoč« 3 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Več dobrotnic je
zložilo nekoliko parov uhanov in lepo brož. Bog jim stoterno po-
verniti! — Neka oseba 1 gld. in nekaj zlatnine.

Za sv. Očeta: Ž-ska ljudska šola pokloni Sv. Očetu Papežu
Leonu XIII mali darek 2 gld. »za pirhe« s prošnjo, da bi Oni
sposlili njeni mladini in učenitvu darove sv. Duha, ljubo zdravje
duše in telesa, pa sv. blagoslov Božji za dušo in telo. — Iz Nak-
lega čast. župnika 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Marija Barborič 50 kr. — Ne-
imenovana 20 kr. — Uršula Fabjan 50 kr. — Marija Fabjan 30 kr.
— Frančiška Koračin 30 kr. — Iz Košane 24 gld. — Iz Št. Le-
narta nad Škofjo Loko 6 gld. 70 kr. — S Podgrada 16 gld. —
Iz Radeč pri Zidanem mostu 40 kr. — Iz Velesovega 13 gld. —
Po č. g. katehetu Jan. Smrekarju 12 gld. — Z Ambrusa 15 gld.
— Iz Kostanjevice 24 gld. 15 kr. — Z Radovice 25 gld. — Iz
Št. Jerneja 62 gld. 40 kr.

Za brat. S. Rešnj Telesa: Iz Mengša po v. č. nadžupniku
Jan. Zorcu 40 gld. 70 kr. — J. Stanonik 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: »Za duše v vicah« po Š. Zupanu
25 gold.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: M. T. 6 gld.

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi: Ana
Mihelič 2 kroni; za † sestro 2 kroni.

Za katol. misijone: Č. g. kapl. Fr. Onušič 5 gld. — Anton
Kocmur 5 gld.

Za afrikanski misijon: Franca Lovšin 1 gld.

Za Marianhill v Afriki: V čast sv. Jožefu 1 krono.